

Прикази књига

„Пут ветра“, Цао Венсјуен

Ово је прича о ветру, који је путовао са севера Кине ка југу. Његов пут је био дуг и занимљив. На почетку је јурио и фијукао. Носио је све пред собом. Травке су падале на земљу. Патке су уплашено квакале. Птицама је уништио гнезда. Људима је обарао и премештао ствари. Један дечак је пуштао змаја и много се обрадовао ветру. Међутим, није успео да задржи канап и змај му је одлетео. После тога, ветар је поломио шарене сунцобране девојкама које су шетале. Оне су плакале и сви су им се смејали.

Ветар је наставио да се игра и путује. У чамцу је видео девојчицу која је са мамом кренула у посету баки. Бацио је њен прелеп шешир у блато. Девојчица је плакала, а он је само одлепршао. Онда се одморио, па је одувао са дрвећа цветове трешње. Призор је био чудесан, али су гране остале пуне. Почео је да дува јаче када је стигао до ливаде, где су два дечака запалила ватру. Пламен је порастао и запалио жито. Људи су донели воду, али нису успели да га сачувају. Цела породица је плакала, а пас је цвилео. Кад је то видео, ветар је постао тужан. Желео је и он да плаче, али није имао суза. Отишао је до великог и тамног облака и почела је киша. Он је плакао, али то нико није знао.

После тога се променио. Поломио је гусарски брод, који је бежао од чамаца и неке гусаре је бацио у воду. Људи са чамаца су их стигли и све су их заробили. Ветар је био задовољан, па је радосно наставио пут. Чуо је како га отац и син дозивају. Одмах је покренуо ветрењаче и вода је почела да пада на земљу са пиринчем. Људи су били пресрећни. После тога је постао слабији. Једва је прикупио снагу да помери бродић и да спаси живот младићу који се враћао са пута око света. На крају је једном дечаку отворио књигу „Пут ветра“ и сетио се свега што је урадио и колико је био моћан.

Схватио сам да ветар чини добре и лоше ствари. Када бих ја био ветар, ја бих само помагао људима и природи.

Драгутин Пушица II₂

„Самураји“, Луи Стоуел

У књизи је описан живот ратника који су се звали самураји. Они су живели у Јапану. Појавили су се пре више од хиљаду година. Самураји су изгледали моћно. Имали су маске које су биле застрашујуће. Носили су лукове, стреле и мачеве. Били су богати. Они нису били размажени, већ послушни и одани. Желели су да буду најјачи и да освоје што више земље. Поделили су се у групе. Морали су да брину више за господара, него за своју породицу. Када их непријатељ зароби, сами себе су убијали. То се звало сепуку. Они су учили да се боре мачем и били су веома спретни. Гађали су стрелом, чак и док су јахали коња. Када су постали прави ратници, бријали су чело. Тада су добијали и ново име. Дobar самурај је морао и да лепо чита и пише.

Најмоћнији кланови су били Таира и Минамото. Клан Таира је на почетку био јачи. У једној борби на мору, клан Минамото је победио. У клану Таира је био издајник, па су сви бежали и скакали у воду. Скочио је и млад цар са својом баком. Вођа клана Минамото је био љубоморан на свог млађег брата. Наредио је да га убију, јер се борио боље од њега. После тога је постао први шогун. То је значило да он влада свим самурајима.

Касније су Монголи и Корејци напали Јапан. Дошли су бродовима. Јапанци су победили, јер су имали много среће. Дунуо је тајфун који је уништио непријатеља. Дали су му име Камиказе. И после тога самураји су ратовали. Нинџе су учествовале у тајним нападима. Они су били обучени у црна одела и добро су се шуњали. Када је један шогун постао много моћан, самураји су престали да се боре. Онда су писали књиге. Самураји данас више не постоје.

Мени се свиђа како су самураји били храбри и како се нису плашили ничега. Волим и да гледам филмове како се они боре. Мислим да они никада неће бити заборављени.

Драгутин Пушица IIz

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

Весна Алексић ради као стручни сарадник у предшколству. Највише пише за децу и омладину. Добила је Змајеву награду 2004. године.

Прича о Таталији је прича о дечаку коме се одједном срушио цео свет. И то зато што ће добити сестру. Док су се сви око њега радовали, он је туговао. Још су за бебу изабрали име Наталија. А њему је некако лакше било да је зове Таталија, бар он тако каже. Био је љут што ће морати са неким да дели своју маму. Када су куповали ствари за бебу, увек је бирао оне које му се најмање свиђају. Он је био и паметан дечак. Досетио се и искористио прилику да добије опрему за експерименте која је била скупа и иначе му је не би купили. Мама и тата нису хтели да се он осети запостављено, па су му испунили жељу.

Када се Таталија родила, био је много бесан, толико да је проговорио јапански или је само ћутао када га нешто питају. Онда је почео да машта о томе да Таталију пошаље на Јупитер или још боље да је поклони диносаурисима. Ипак је био добар и племенит дечак, јер се после покајао због овога и заволео је своју сестру.

Дечак је био шашав и смешан, јер је мислио да ће га родитељи мање волети кад добије сестру. То наравно није истина. Препоручила бих свима ову књигу јер је занимљива, духовита и поучна.

Дуња Јермић II₂

„Чудесни подвизи Азбучка Првог“, Дејан Алексић

Дејан Алексић је песник, драмски писац и аутор књижевних дела за децу. Добитник је бројних књижевних награда.

Књига „Чудесни подвизи Азбучка Првог“ на забаван начин описује зашто је важно учити и бити писмен. То је прича о цару који је схватио да га неписменост скупо кошта и решио је да научи да чита и пише. Остао је без вреће дуката, без тегле омиљеног слатка од купина, изгубио је поља, шуму, чак и круну. А све то зато што није знао да чита и пише.

Свако слово је једна нова царева авантура. Цар је био детињаст, некад весео и радостан, некад тужан и љут, али у суштини добар и сви око њега су га волели. Са својим мудрим учитељем учио је слово по слово и пролазио кроз различите договорштине. Учитељ је стално имао нове идеје да цар кроз игру научи слова. Такмичили су се у смишљању најдуже речи, склапали разне реченице, чак је цар морао да смисли и храну на слово Г и то да једе за ручак. Учитељ га је водио у село где су сви толико паметни да говоре у пословицама. Цар је смислио и своју пословицу коју је често понављао: „Ум царује, а цар умује.“ Био је и мало шашав и смешан са неким својим идејама.

Тако је једном глумио дворску луду да сам себе насмеје. Хтео је да укине слово Ј, јер га је болео зуб и није био расположен за учење. Плашио се свега што почиње на БУ, јер су га тако плашили кад је био мали.

Када је цар научио сва слова, успео је да победи и свог љутог непријатеља, преваранта који му је узео дукате и слатко од купина, а хтео је да му преотме и престо. На крају је себи дао име Цар Азбучко Први. Био је поносан на себе што је научио да чита и пише.

Уживала сам док сам читала свако слово ове књиге. Маштовита је и забавна и свима је препоручујем.

„Храбре игре“, Роберто Пјумини

Књига „Храбре игре“ се састоји од десет прича које описују сусрет деце са различитим изазовима. Веома ми се свиђају јер се и ја сусрећем са изазовима сваког дана.

Као дете, понекад тешко разумем одрасле, њихове проблеме које они покушавају да скривају од нас, јер смо још увек неспремни да се са њима суочимо и учествујемо у њиховом решавању. Стално гледамо на телевизији емисије и филмове где се могу видети свађе, насиља, љутње. Због свега тога, деца морају да буду храбра и сигурна у себе и да умеју да савладају страхове.

Ја знам да то могу урадити само ако напредујем у школи, будем вредна, сваким даном нешто ново научим, вежбам и водим рачуна о својој хигијени. Ако се дружим са другарима, причам са њима и преносим им своје знање, онда ћу и од њих добити и другарство и делићемо и знање и игрице.

Када осетим љубав која ме окружује, такође сам сигурна, без страха и храбра.

Знам колико је важно бити сигуран, веровати у себе, превазићи страхове и бити храбар. Тако сам се осећала када сам научила да пливам. Осећала сам се као да је цео свет мој и да све могу лако да савладам. Баш као што нам и писац каже није важно да ли су изазови мали или велики, треба играти сваког дана игру храбрости!

Лара Лончар II₂

Прича „Бицикл“ - Савладати страх и научити да возиш бицикл

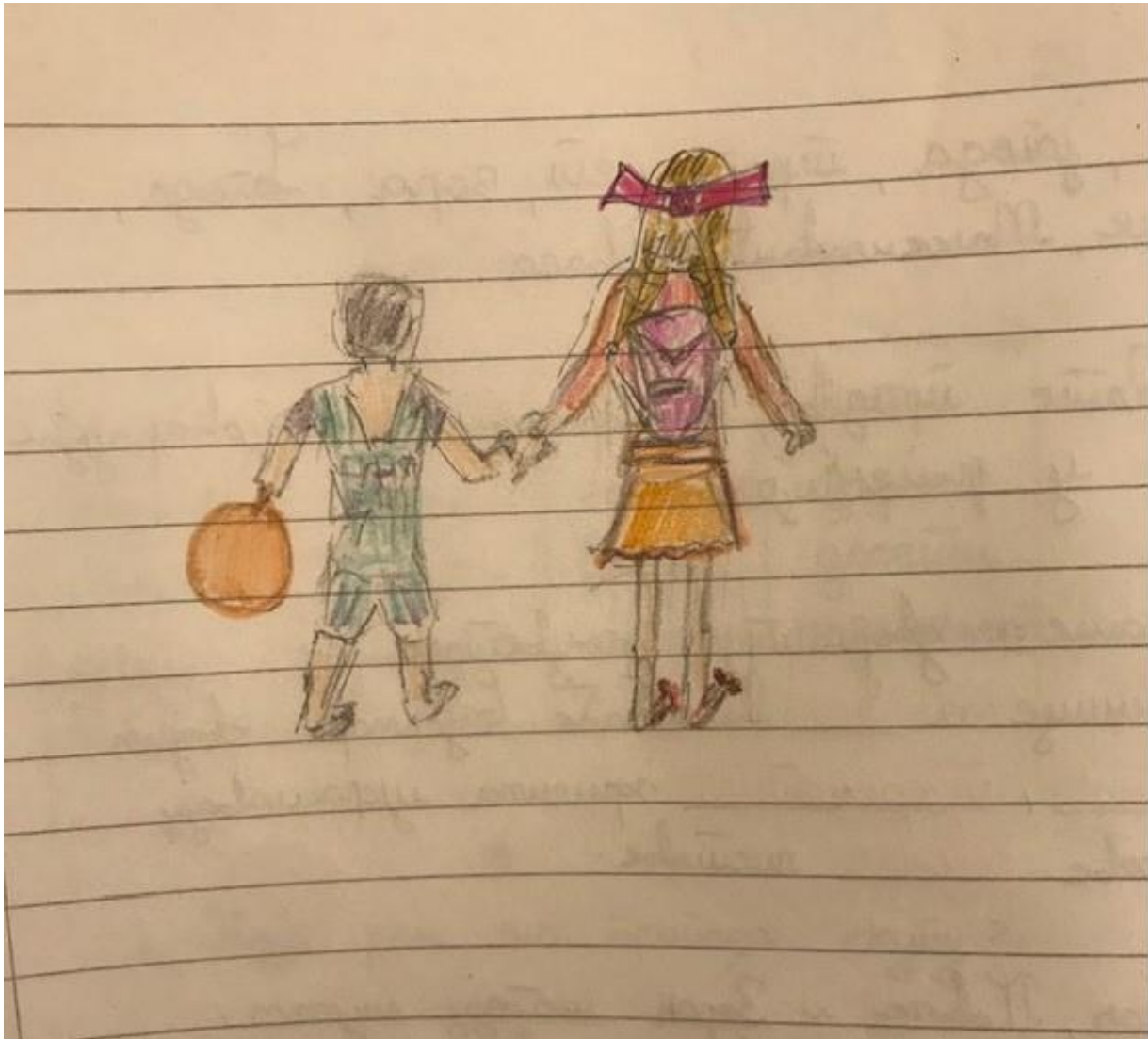

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

„Прича о Таталији“ је прича о дечаку који је љубоморан на млађу сестру зато што се сви укућани баве њом.

Разумем га потпуно, јер желим да будем стално окружена љубављу и смета ми када осетим да ми неко то одузима. Онда сам помало љубоморна и знам да то није добро и да ми смета. Ја сам јединица и сви се око мене труде, а највише моја мама да ми удовољи. Када би моја мама имала бебу у стомаку, ја бих се потрудила да не будем љубоморна, да се осећам сигурном да ми ни брат ни сестра неће и не могу узети мајчину љубав. Била бих сигурна у себе и храбра. Делила бих своје играчке, помагала мами у кући и не бих била љубоморна ни мало.

Лара Лончар II₂

„Тврди колачић“, Весна Алексић

Главни лик ове књиге је девојчица Јелисавета Дикић.

Она највише воли да једе и има жељу да постане балерина. Те две ствари никако не иду заједно и зато она има проблем. Тата каже да је она тврд колачић, не зато што је дебељуца и воли слаткише, већ зато што је храбра. Никада не плаче, чак ни када падне и разбије колена и расече усну. Ничега се не плаши, чак ни Жан-Жака са којим комшија Пера плаши сву осталу децу. Када би се плашила, онда не би ноћу кришом отварала фрижидер и јела, јер би можда Жан-Жак искочио из фрижидера. Да би била балерина мора да буде танка и мршава. Она то жели, али када види слаткише, заборави на свој сан да постане балерина.

Књига описује њен шести рођендан. Тада је од куме добила велику кућицу за лутке. Желела је одмах да се игра, али је била уморна. Заспала је. Те ноћи сањала је да је ушла у кућицу, али после није могла да изађе, зато што је упознала куварицу која јој је давала палачинке да једе. Мислим да се Јелисавета тада први пут уплашила. Ујутру је све испричала мами. Мама ју је одвела код докторке-чаробнице која јој је објаснила како треба да се храни и вежба да би постала балерина.

Ова књига је занимљива и поручује да је за остварење наших снова, поред упорности и помоћи маме, потребно и мало чаролије.

Светозар Милић II₂

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

Можда сте помислили да је ова књига прича о девојчици која се зове Таталија. Погрешили сте. Главни лик ове књиге је дечак који има пет година. Таталија је беба која му прави проблем. Она се зове Наталија, али је њему zgodније да каже Таталија.

Књига описује како се осећа дечак који треба да добије млађу сестру. У почетку, док је Таталија била у мамином стомаку, био је збуњен. Није му било јасно зашто су мама и тата, бака и дека и његова бeбиситерка Цеца одушевљени доласком Таталије. Иако га сви много воле, мислим да му је криво што не причају само о њему, већ о некој беби у стомаку. Свиђа ми се бeбиситерка Цеца зато што је лепа, чита му приче, игра се са њим и нежна је.

Када се беба родила, постао је љут и престао је да прича. Свима је беба била лепа, а њему ружна. Онда је беба добила жутицу. Морала је са мамом да иде у болницу. То му је било најтеже. Мама му је много недостајала. Био је љубоморан зато што његова мама није само његова. Плакао је и схватио да се он, у ствари, брине да ли ће све бити у реду са бебом.

Књига ми се много свидела зато што је дечак схватио да му је сестра потребна за играње и живот, као и мени моја сестра.

Светозар Милић II₂

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

Татилија је уствари Наталија, беба која расте у мамином стомаку. Ово чудно име беби је дао њен петогодишњи брат. Свако ко има млађег брата или сестру ће разумети немир овог дечака док сви чланови породице са радошћу чекају бебин долазак. Мама, тата, баке и деке, чак и мамина кума и све пријатељице, срећни су и узбуђени. Сви, осим дечака који, иако мали, схвата да ће му та беба променити живот. Све што он жели јесте да играчке, мама и тата буду само његови. Ипак, када је Таталија стигла и када се разболела, схватио је да му је важна и да је воли исто као маму и тату.

Књигу препоручујем зато што нас подсећа колико је важна породица и сваки њен члан.

Василиса Крунић II₂

„Хајди“, Јохана Шпири

Швајцарска књижевница Јохана Шпири је написала овај дечији роман, објављен 1880 године.

Јунакиња романа је петогодишња девојчица Хајди. Она храбро иде кроз живот, иако је као мала остала без родитеља. На свом путу упознаје много људи и свима доноси срећу. Хајди има племенито срце, своју љубав несебично дели, поготово онима који су у невољи. Зато има пуно пријатеља. Добротом је успела да отопи срце свог усамљеног деке и донесе радост том старцу који је дуго живео сам у планинама. Њено другарство је помогло болесној девојци Клари да поново стане на ноге, а пастиру Петру да савлада љубомору и буде племенит. Хајди воли слободу и свој нови живот са деком на високим Алпима.

Ову књигу треба да читају и деца и одрасли јер могу да науче да је доборота велика и моћна као планина.

Василиса Крунић II₂